

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΕΣ

Η ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Η ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

ΤΩΝ ΑΛΛΗΓΟΡΙΩΝ, ΜΥΘΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΒΟΛΩΝ

Κατά γενική ομολογία , όλες οι Ιερές Γραφές περιέχουν ένα εξωτερικό και ένα εσωτερικό νόημα . Πίσω από το κυριολεκτικό , κρύβεται ένα άλλο νόημα , μιά άλλη μορφή γνώσεως. Στα Ευαγγέλια όπως και στον Τεκτονισμό χρησιμοποιούνται πολλές παραβολές και μύθοι. Αν τις πάρουμε κατά γράμμα, είναι φανερό πως αναφέρονται σε αμπέλια, σε ιδιοκτήτες, σε επιστάτες, σε άσωτους υιούς, σε λάδι, σε νερό και σε κρασί, σε σπόρους και σε σπορείς και στον Τεκτονισμό σε αχρείους δολοφόνους και σε πολλά άλλα παρόμοια απεχθή.

Για παράδειγμα , κατά την μύηση τού μαθητή ακούγονται φράσεις όπως :

*“ Ας διέλθη διά των φλογών...αι φλόγες αίτινες περιέβαλον υμάς, είθε
αύται να θερμάνουν την καρδιά υμών εν τη προς τον πλησίον Αγάπη ”.*

Αυτό είναι το επίπεδο τού « **Κυριολεκτικού νοήματος** ».

Όλα αυτά , αν τα πάρουμε κυριολεκτικά , δεν ακούγονται σε κάποιον τελείως παράλογα ; Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς την γλώσσα των παραβολών και των αλληγοριών , όπως άλλωστε και όλων τών Ιέρων Γραφών . Αυτό αποτελεί μιά αντικειμενική αλήθεια !

Αν τις πάρουμε στην κυριολεκτική σημασία τους, τόσο η Παλαιά όσο και η Καινή Διαθήκη δεν είναι μόνο γεμάτες αντιφάσεις, αλλά επίσης από σκληρά και αποκρουστικά νοήματα .

Όμως οι περίεργες αυτές εικόνες είναι εκείνες που λόγω τού περιεχομένου τους εντυπώνονται καλύτερα στο υποσυνείδητο μας και συνιστούν ένα εντονότερο προβληματισμό !

Έπειτα από τα παραπάνω μπορεί κανείς δικαιολογημένα να διατυπώσει τα εξής ερωτήματα.

Γιατί μας δίδονται όλα αυτά με μιά παραπλανητική μορφή ;

Γιατί να μην λένε άμεσα αυτό πού θέλουν να πούν ;

Αν όλες αυτές οι παραβολες , οι αλληγορίες , οι μύθοι και τα σύμβολα εννοούν κάτι άλλο, γιατί αυτό δεν λέγεται καθαρά από την αρχή, ώστε να μπορούν όλοι να το καταλάβουν ;

Γιατί αυτή η συσκοτίση, όλο αυτό το μυστήριο, αυτή η (δήθεν) συγκάλυψη ;

Γιατί είναι ανάγκη να υπάρχουν οι παραβολές στα Ευαγγέλια , όπως βέβαια κάτι ανάλογο συμβαίνει και με τους μύθους και τις αλληγορίες στον Τεκτονισμό ;

Όλες οι Ιερές γραφές , καθώς και οι μύησεις τού Τεκτονισμού , έχουν σαν σκοπό να μεταδώσουν ένα « **νόημα υψηλότερο** » από εκείνο πού περιέχεται στις λέξεις και τις εικόνες.

Αυτό το υψηλότερο νόημα πρέπει να **κατανοήσει** ο άνθρωπος **Εσωτερικά** !

Ως Εσωτερική Εξέλιξη θεωρούμε την ανάπτυξη τής κατανόησης .

Αυτό το ανώτερο κρυμμένο εσωτερικό νόημα , δοσμένο με λέξεις και εικόνες καθημερινής χρήσης , μπορεί να το συλλάβει κανείς μόνο με την κατανόηση . . .

Σε αυτό ακριβώς το σημείο αρχίζει να εμφανίζεται η πρώτη μας δυσκολία .

Διότι, **Κατανόω κυριολεκτικά** είναι ένα πράγμα και **Κατανόω Εσωτερικά** είναι κάτι άλλο !

Γιά παράδειγμα η εντολή στις πλάκες τού Μωυσή, το « Ού μοιχεύσεις », είναι κυριολεξία.

Αλλά η εσωτερική έννοια αναφέρεται στην ανάμιξη διαφόρων δοξασιών και διδασκαλιών και δίδεται στο Λευιτικό. Γιά αυτό συναντούμε συχνά την έκφραση ότι οι άνθρωποι εκπορευόνταν με άλλους Θεούς και άλλα τέτοια παρόμοια.

Καμιά φορά οι άνθρωποι νομίζουν ότι μπορούν να κατανοήσουν τα πάντα αρκεί να τούς τα πούν. Αλλά δεν είναι καθόλου έτσι.

Η ανάπτυξη τής κατανόησης και διάκριση των διαφορών προϋποθέτει μακρόχρονη παιδεία.

Όμως η υψηλότερη γνώση και το υψηλότερο νόημα, αν κατεβεί στο συνηθισμένο επίπεδο κατανόησης, φαίνεται ανοησία ή κατανοείται λανθασμένα και τότε γίνεται άχρηστο, αν όχι κάτι χειρότερο εξ ού και οι παρανοήσεις που έχουμε στην αμύητο κοινωνία.

Όπως έχουμε πει στην αρχή, όλες οι Ιερές Γραφές περιέχουν τόσο ένα κυριολεκτικό όσο και ένα ψυχολογικό νόημα και μπορούν να επιδράσουν στο νού μας με δύο τρόπους .

Αυτό δεν θα είχε νόημα αν ο άνθρωπος δεν ήταν ικανός για μια ανώτερη ανάπτυξη ή αύξηση Φωτός, όπως λέγεται στον Τεκτονισμό, και επειδή είναι ικανός και προορισμένος για αυτήν την ανώτερη ατομική εξέλιξη, για αυτό υπάρχουν τα σύμβολα, οι μύθοι και οι αλληγορίες.

Η κεντρική ιδέα είναι ότι, ο άνθρωπος έχει στην διάθεση του ένα αχρησιμοποίητο ανώτερο επίπεδο κατανόησης και ότι η πραγματική του ανάπτυξη είναι το να μπορέσει να φθάσει σε αυτό το εφικτό υψηλότερο επίπεδο.

Έτσι, όλες οι Ιερές Γραφές κυρίως με την μορφή τών παραβολών, έχουν διπλό νόημα γιατί περιέχουν ένα κυριολεκτικό νόημα προορισμένο να δράσει στο επίπεδο τού ανθρώπου, έτσι όπως είναι, και ταυτόχρονα μπορούν να φθάσουν υψηλά, στο ανώτερο επίπεδο πού υπάρχει σε λανθάνουσα κατάσταση μέσα του και πού τον αναμένει.

Δυστυχώς όμως τόσο οι παραβολές των Ευαγγελίων όσο και οι μύθοι και αλληγορίες τών Μυσταγωγικών συστημάτων και ιδιαίτερα τού Τεκτονισμού είναι δοσμένες με την τεχνική ορολογία ενός πανάρχαιου κώδικα, μιας νοηματικής γλώσσας πού έχει πια λησμονηθεί. Κάποτε η γλώσσα τών παραβολών ήταν κατανοητή.

Αυτή όμως η ιδιαίτερη γλώσσα τών παραβολών, τής αλληγορίας τών μύθων και της περιγραφής θαυματουργικών πράξεων ή « σημείων » χάθηκε για την σημερινή ανθρωπότητα .

Αλλά υπάρχουν ακόμα πηγές πού, χάρι σε αυτές, μπορούμε να κατανοήσουμε κάτι από το αρχαίο εκείνο νόημα, αρκεί η περιγραφή και τα σύμβολα αυτά να μην έχουν αλλοιωθεί.

Αφού ο σκοπός τής παραβολής είναι να συνδέσει τα ανώτερα με τα κατώτερα νοήματα, μπορούμε να πούμε πώς αποτελεί μια γέφυρα ανάμεσα σε δύο επίπεδα, ένα σύνδεσμο ανάμεσα στην κυριολεκτική και στην ψυχολογική κατανόηση.

Όπως φαίνεται, οι άνθρωποι κάποτε γνώριζαν το κλειδί μιας καθορισμένης γλώσσας πού έκανε κατανοητή αυτήν την διπλή έννοια και έτσι χρησιμοποιούσαν σκόπιμα ορισμένες λέξεις και όρους με διπλή σημασία.

Με αυτή την γλώσσα γινόταν μιά σύνδεση ανάμεσα στο υψηλότερο καί στο κατώτερο νόημα ή πράγμα ταυτόσημο ανάμεσα στην ψηλότερη και την κατώτερη πλευρά τού ανθρώπου.

Η πρώτη μας γέννηση, φυσικά, συντελείται μέσα στον κόσμο τής ύλης.

Γεννιέμαι για δεύτερη φορά ή ξαναγεννιέμαι, σημαίνει εξελίσσομαι με μια ανώτερη ψυχολογία, σε ένα ψηλότερο επίπεδο κατανόησης.

Σύμφωνα με τις διδασκαλίες όλων των αρχαίων Γραφών, πού βλέπουν τον άνθρωπο ψυχολογικά σαν ένα σπόρο πού δεν έχει αναπτυχτεί, αυτός είναι ο ύψιστος στόχος τού ανθρώπου. Αυτή είναι η εσωτερική διδασκαλία.

Και μόνο όταν νιώσει κανείς και εφαρμόσει τις αρχές αυτού τού επιπέδου στην πράξη, υπάρχει η δυνατότητα να ανεβεί μόνιμα σε αυτό, αφού πρώτα διδαχτεί τις αλήθειες του.

Στην Βίβλο η νέα αυτή γνώση, η οποία είναι το κλειδί που ανοίγει την δίοδο σε αυτήν την δυνατότητα, άλλοτε ονομάζεται Αλήθεια και άλλοτε Λόγος ενώ στον Γεκτ* αλληγορείται με την ανάσταση τού Χιράμ μέσα μας και την ανεύρεση τού Απολεσθέντος Λόγου.

Αλλά αυτή η αλήθεια και αυτή η γνώση δεν είναι η συνηθισμένη τού φυσικού επιπέδου, γιατί έχει σχέση με αυτήν την ανώτερη βαθμίδα τής ανάπτυξης τής κατανόησης τού ανθρώπου.

Θα προσπαθήσουμε τώρα να εκθέσουμε μερικές προκαταρκτικές ιδέες για αυτή την αρχαία διπλή γλώσσα των παραβολών, των μύθων και των αλληγοριών, εξετάζοντας πώς αντιπροσωπεύεται η Αλήθεια.

Σε αυτήν την αρχαία γλώσσα τα ορατά πράγματα, του συνηθούς βίου, αντιπροσωπεύουν ψυχολογικές καταστάσεις τού ανθρώπου.

Έτσι η εξωτερική ζωή, όπως την καταγράφουν οι αισθήσεις, μεταμορφώνεται σε ένα άλλο επίπεδο νοήματος. Η Αλήθεια, όμως, δεν είναι ένα ορατό αντικείμενο.

Παρόλα αυτά, σε αυτήν την γλώσσα αντιπροσωπεύεται από ένα ορατό αντικείμενο.

Μια παραβολή είναι γεμάτη από ορατά αντικείμενα των αισθήσεων και τού εξωτερικού κόσμου. Αλλά κάθε οπτική εικόνα αντιπροσωπεύει κάτι πού ανήκει σε ένα ψυχολογικό επίπεδο νοήματος, άσχετο προς την χρησιμοποιούμενη εικόνα.

Συχνά συναντούμε τη λέξη « ύδωρ » στα Ευαγγέλια όπως και στις μυήσεις τού Τεκτονισμού. Τι σημαίνει αυτή η λέξη στην αρχαία γλώσσα ;

Στην κυριολεκτική σημασία, σημαίνει την φυσική ουσία πού την λέμε νερό.

Αλλά ψυχολογικά, σε ένα υψηλότερο επίπεδο νοήματος, έχει διαφορετική σημασία .

Το ύδωρ δεν σημαίνει απλά και μόνο το νερό τής καθημερινής χρήσης.

Ο Ιησούς Χριστός, μιλώντας στο Νικόδημο για την δεύτερη γέννηση, είπε ότι ο άνθρωπος πρέπει να γεννηθεί εξ ύδατος και Πνεύματος : « *ἐὰν μή τις γεννηθῆ ἔξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ* » (Ιωάννης κεφ. 3, 5).

Θα πρέπει λοιπόν, το νερό να έχει ένα άλλο νόημα, ένα ψυχολογικό, ένα εσωτερικό ἢ πιό υψηλό νόημα. Μπορούμε ίσως να συμπεράνουμε ότι « Πνεύμα » σημαίνει « βούληση » ἢ το πιο εσώτερο και αληθινό μέρος μέσα στον άνθρωπο.

Και το να γεννηθεί κανείς ξανά δεν σημαίνει να μπει ξανά στην μήτρα τής μητέρας του, όπως νόμισε ο Νικόδημος, πού αντιπροσωπεύει τον άνθρωπο τής κυριολεκτικής κατανόησης. Ότι και να σκεφτούμε για την έννοια τής λέξεως « πνεύμα », δεν μπορούμε να φανταστούμε, με την συνήθη κατανόηση μας, τι σημαίνει το « ύδωρ » σε αυτήν την αρχαία διπλή γλώσσα γιατί, σε αυτήν, τα πράγματα των αισθήσεων μεταδίδουν ένα άλλο ειδικό νόημα.

Δεν υπάρχει μίτος. Το να λέει κανείς ότι ο άνθρωπος πρέπει να ξαναγεννηθεί από το υλικό νερό, είναι καθαρή ανοησία. Τι σημαίνει, λοιπόν, το νερό ψυχολογικά ;

Χάρη σε άλλα αποσπάσματα τής Βίβλου, μπορούμε να βρούμε το τι αντιπροσωπεύει αυτή η υλική εικόνα στο Ευαγγελικό επίπεδο. Μπορούμε να παραθέσουμε πολλά παραδείγματα.

Στην Παλαιά Διαθήκη, για παράδειγμα, αναφέρεται το παρακάτω εδάφιο :

« Διότι δύο κακά ἔπραξεν ὁ λαός μου. Ἐμέ εγκατέλιπον, τὴν πηγὴν τῶν ζώντων ὑδάτων, καὶ ἔσκαψαν εἰς εαυτοὺς λάκκους συντετριμμένους, οἵτινες δεν δύνανται να κρατήσωσιν ὕδωρ »
(προφήτης Ιερεμίας - κεφ. 2, 13). Τι είναι λοιπόν αυτό το νερό, αυτό το ζών ύδωρ ;

Στην αρχαία γλώσσα το « **ύδωρ** » σημαίνει την Αλήθεια.

Αλλά μίαν ορισμένη Αλήθεια, μιά ειδική μορφή γνώσης, πού ονομάζεται « ζώσα Αλήθεια ». Είναι ζώσα γιατί ζωντανεύει το εσωτερικό τού ανθρώπου.

Δεν το νεκρώνει, όταν την δεχτεί κανείς καί την εφαρμόσει πρακτικά.

Στην Εσωτερική Διδασκαλία, δηλαδή στην διδασκαλία για την εσωτερική μας ανάπτυξη, ο άνθρωπος πού δεν γνωρίζει τίποτα για αυτήν την Αλήθεια χαρακτηριζόταν ως « νεκρός » :

« ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς » (Ματθαίος - κεφ. 8-22)

Είναι μια γνώση πού ισχύει μόνο γιά την επίτευξη αυτού τού υψηλότερου επίπεδου τής εσωτερικής εξέλιξης τού ανθρώπου καί σε αυτό οδηγεί.

Έχει σχέση με αυτό πού ο άνθρωπος θα πρέπει να γνωρίζει, να σκέπτεται, να αισθάνεται, να κατανοεί καί να ενεργεί γιά να φτάσει στο επόμενο στάδιο τής εξέλιξης.

Δεν είναι εξωτερική αλήθεια, αλήθεια πού έχει σχέση με τα εξωτερικά πράγματα, με εξωτερικά αντικείμενα, αλλά η εσωτερική αλήθεια γιά τον ίδιο τον άνθρωπο, δηλαδή το τι είναι και πως μπορεί να αλλάξει και με δυο λόγια περικλείεται στην φράση **Γνώθι Σ' Αυτόν**.

Η Εσωτερική αλήθεια, λοιπόν, είναι η αλήθεια πού έχει σχέση με αυτήν την εσωτερική ανάπτυξη καί την νέα οργάνωση τού ανθρώπου πού βαδίζει γιά το επόμενο στάδιο τής πραγματικής του εξέλιξης.

Γιατί κανείς δεν μπορεί ούτε να αλλάξει, ούτε να γίνει διαφορετικός, ούτε να εξελιχτεί και να φτάσει σε αυτό το ανώτερο επίπεδο και να ξαναγεννηθεί, εάν δεν γνωρίσει, δεν ακούσει και δεν ακολουθήσει μια κατάλληλη διδασκαλία.

Αν νομίζει ότι γνωρίζει αυτού τού είδους την Αλήθεια από μόνος του, τότε είναι σαν αυτούς πού « ἄφησαν το ζὼν ὕδωρ καὶ ἔφτιαζαν μόνοι τους στέρνες, σπασμένες στέρνες, πού δεν μπορούν να κρατήσουν νερό ». Η Ιδέα είναι πολύ απλή.

Ανέκαθεν υπήρχε μια εσωτερική διδασκαλία πού μπορεί να οδηγήσει σε ανώτερη ανάπτυξη. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να την επινοήσει μόνος του και είναι η Αληθινή Ψυχολογική Διδασκαλία που αφορά την πιθανή ανάπτυξη τού Νέου Ανθρώπου μέσα του. Μπορεί βέβαια να χτίσει στέρνες, αλλά δεν θα μπορούν να κρατήσουν το νερό, δηλαδή την Αλήθεια.

Όταν δεν υπάρχει η Αλήθεια αυτού τού είδους μέσα στον άνθρωπο, η κατάσταση αυτή συγκρίνεται καμιά φορά με την δίψα : « Όταν οι πτωχοί και ενδεείς ζητήσωσιν ὕδωρ καὶ δεν υπάρχει, η γλώσσα δε αυτών ξηραίνεται υπό δίψης » (προφήτης Ησαΐας, κεφ. 31-17).

Έτσι γιά εκείνους δε οι οποίοι ακολουθούν λανθασμένες αλήθειες, λέγεται καμιά φορά ότι πίνουν **πικρό** ἢ μολυσμένο και μη πόσιμο νερό όπως γίνεται κατά την μύηση του μαθητή.

Ας μεταφερθούμε τώρα σε ένα από αυτά πού είπε ο Ιησούς, δηλαδή στην ιδέα ότι, σε αυτή την αρχαία συμβολική γλώσσα το νερό σημαίνει την Αλήθεια, γιά να μπορέσουμε να αντιληφθούμε τι είναι το ψυχολογικό νόημα σε αντίθεση με το κυριολεκτικό. Ο Ιησούς είπε :

«Καί ὅστις ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον μόνον ψυχροῦ ὕδατος εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀληθῶς σας λέγω, δεν θέλει χάσει τον μισθόν αὐτοῦ » (Ματθαίος κεφ. 10, 42).

Ο ἄνθρωπος πού σκέπτεται κυριολεκτικά, θα νομίσει ἴσως ὅτι αὐτό πού χρειάζεται εἶναι να δώσει ἓνα ποτήρι κρύο νερό σε ἓνα παιδί.

Αλλά αν το νερό σημαίνει την Αλήθεια, τότε η φράση εννοεῖ την μεταβίβαση τῆς Αλήθειας. Καί ο ελάχιστος, ἐδῶ, δεν σημαίνει ἓνα παιδί, ἀλλά ἓναν ἄνθρωπο με μικρή κατανόηση.

Ας προσέξουμε ἐπίσης ὅτι, για να δεχτεῖ ο νούς την Αλήθεια, πρέπει να εἶναι σαν ἓνα δοχεῖο πού δέχεται αὐτό πού χύνεται μέσα του. Θα πρέπει δηλαδή ο ἄνθρωπος να εἶναι ἑτοιμος καί πρόθυμος να διδαχθεῖ, ὥστε ο νούς του να εἶναι σαν ἓνα δοχεῖο ἑτοιμο να δεχτεῖ το νερό.

Ἐτσι, η φράση « δίδω ἓνα ποτήρι νερό » σημαίνει ὅτι ὄχι μόνο δέχομαι την Αλήθεια, ἀλλά καί ὅτι την μεταδίδω.

Ἄλλα αὐτά δεν μπορούν να εκφραστούν λογικά, ἀλλά μπορούν να κατανοηθούν ψυχολογικά. Καί αὐτή εἶναι η πρόθεση τῆς ἀρχαίας γλώσσας πού ἀρχίσαμε δειλά - δειλά να μελετάμε.

Το ὕδωρ ὅμως δεν εἶναι η μόνη εικόνα πού χρησιμοποιεῖται για να ἀντιπροσωπεύσει την Αλήθεια πού μελετάμε. Τόσο η Παλαιά ὅσο καί η Καινή Διαθήκη, ἀλλά καί ο Τεκτονισμός, χρησιμοποιοῦν καί ἄλλες λέξεις για να συμβολίσουν την Αλήθεια.

Στην ἀρχαία γλώσσα, τόσο η λέξη **λίθος** ὅσο καί η λέξη **οἶνος** χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης για να εκφράσουν αὐτήν την Αλήθεια, ἀλλά σε διαφορετικές κλίμακες νοήματος.

Ο λίθος ἀντιπροσωπεύει την ἐξωτερική καί κυριολεκτική μορφή τῆς ἐσωτερικής Αλήθειας. Ἀντιπροσωπεύει την ἐσωτερική Αλήθεια στην πιο ἀκαμπτη μορφή τῆς.

Οι 10 ἐντολές, που ἔλαβε ο Μωσῆς ἀπό τον Γιαχβέ, χαράχτηκαν ἐπάνω σε δυο λίθινες πλάκες καί ἓνας μνημένος γνωρίζει ὅτι ο συμβολισμός ἀφορᾶ τους δυο λοβούς τοῦ ἐγκεφάλου. Αὐτό εἶναι ἀναγκαῖο, διότι η Αλήθεια πού ἔχει σχέση με μια ἀνώτερη ἐξέλιξη πρέπει να στηρίζεται σε μια στέρεα βάση για ἐκείνους που δεν μπορούν να δούν το βαθύτερο νόημα .

Το ὅλο δράμα που λαμβάνει χώρα μπροστά στα μάτια μας εἶναι η ἀναπόφευκτη σταύρωση ἐνός υψηλότερου ἐπιπέδου ἀληθείας στα χέρια ἐκείνων που ἀνήκουν σε ἓνα κατώτερο .

Εἴτε πούμε υψηλότερο, εἴτε ἐσωτερικότερο εἶναι το ἴδιο, αν καταλάβουμε ὅτι μέσα στον ἄνθρωπο ὑπάρχει μια λανθάνουσα, μια υψηλότερη ἢ μια πιο ἐσωτερική κατάσταση σε σχέση με την τωρινή του κατάσταση. Για αὐτό η Βασιλεία τῶν Ουρανῶν ἢ η υψηλότερη κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐσωτερική , δηλαδή μέσα στον ἄνθρωπο ἔτσι ὅπως εἶναι.

Η καταστροφή τῆς ψυχολογικής ἀληθείας ἀπό την κυριολεκτική εἶναι το αἰώνιο δράμα τῆς

ανθρώπινης ζωής και συνιστά μια σταύρωση ή την δολοφονία τού Χιράμ στον Τεκτονισμό ! Η ιδέα είναι η ίδια. Ο άνθρωπος τών αισθήσεων, ο άνθρωπος πού παίρνει τα πράγματα με κυριολεκτικό τρόπο, ο άνθρωπος τής γης, είναι ένας άνθρωπος πού σκέπτεται εξωτερικά.

Ο άνθρωπος αυτός πρέπει να γεννηθεί εσωτερικά, σε πιά βαθιά στρώματα από αυτά πού ζει.

Η Βασιλεία τών Ουρανών είναι εσωτερική, μέσα του και ταυτόχρονα είναι πάνω από αυτόν.

Με άλλα λόγια, γιά να φτάσει ο άνθρωπος σε ένα υψηλότερο επίπεδο, πρέπει να ακολουθήσει μιαν εσωτερική κατεύθυνση μέσα του και μια από τις μεθόδους είναι δια τής Μνήσεως.

Για να εξελιχτεί ο άνθρωπος πρέπει να κινηθεί προς τα έσω, προς το βάθος τής συνείδησης.

Ήδη καταλάβαμε ότι η κίνηση προς τα μέσα σημαίνει κίνηση προς ένα υψηλότερο επίπεδο.

Τι όμως εμποδίζει τον άνθρωπο να κινηθεί προς τα μέσα, προς το βάθος τής Συνείδησης ;

Πολλά μπορούν να τον εμποδίσουν, αλλά ένα από τα κυριότερα είναι ο Φαρισαίος μέσα του.

Ο άνθρωπος δεν μπορεί να κινηθεί προς τα μέσα χωρίς αυτός ο Φαρισαίος, να πεθάνει, γιατί ανήκει στην εξωτερική πλευρά τού ανθρώπου και τού αρέσει ο έπαινος.

Αν ο άνθρωπος ήταν προσκολλημένος στο γράμμα τού νόμου, αυτό ήταν αρκετό για τούς Φαρισαίους. Οι Φαρισαίοι όμως τα έπαιρναν όλα στραβά.

Το πνευματικό νόημα τού Ναού, θα έπρεπε να ήταν πολύ μεγαλύτερο για αυτούς από την κυριολεκτική αξία τού ορατού χρυσού πού περιείχε ο Ναός. Η ψυχολογική αίτια είναι απλή.

Ο άνθρωπος πού ζει με εξωτερικά νοήματα και με τα συγκεκριμένα πράγματα τών αισθήσεων, δεν μπορεί να μπει στο εσωτερικό του, όλο σε πιο βαθιά και πιο λεπτά νοήματα και έτσι να αποκτήσει πείρα νέων καταστάσεων.

Καθηλώνεται στην πιο εξωτερική του πλευρά, πού είναι ταυτόσημη με την πιο χαμηλή του πλευρά και βασίζεται μόνο στα αισθητήρια όργανα.

Σε αυτό το επίπεδο αισθάνεται και κατανοεί μόνο με έναν ορισμένο τρόπο.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο στις μήσεις ορισμένων βαθμών τού Τεκτονισμού καλύπτονται σε κάποια στάδια οι οφθαλμοί τού υποψήφιου με πέπλα λιγότερο ή περισσότερο διαφανή για να επισημάνουν τον βαθμό τής κατανόησης όσον αφορά το επερχόμενο στάδιο.

« Ότι πράττει κάποιος για να τον δούν οι άνθρωποι και για κανένα άλλο λόγο, είναι ο Φαρισαίος μέσα του » και ανήκει στην εξωτερική πλευρά του.

Και όταν ο άνθρωπος ενεργεί και κρίνει από την σκοπιά τής εξωτερικής Αλήθειας, από το δόγμα, από τούς κανόνες και τα κυριολεκτικά νοήματα, είναι τραχύς και συχνά ανελέητος.

Αν όλοι οι άνθρωποι ενεργούσαν βασικά από το Καλό, κανένα Δόγμα ή σύστημα δεν θα καταδίωκε τα άλλα Δόγματα ή συστήματα πού έχουν διαφορετικές απόψεις για την Αλήθεια.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Σκοπός τών παραβολών καί αλληγοριών είναι να μεταδώσουν στον άνθρωπο ένα υψηλότερο νόημα με την ορολογία ενός κατώτερου νοήματος. Αποτελούν ένα συνδυαστικό κρίκο ανάμεσα σε ένα κατώτερο καί σε ένα ανώτερο επίπεδο. Βασικά η κατανόηση τού ανθρώπου κινείται στο καθορισμένο φυσικό ή υλικό επίπεδο και για αυτό οι παραβολές είναι επίτηδες έτσι φτιαγμένες ώστε να απευθύνονται πρώτα στο συνηθισμένο επίπεδο τού Νού . Έτσι ο άνθρωπος ή θα μπορέσει ή δεν θα μπορέσει να Σκεφτεί μόνος του. Ταυτόχρονα όμως, επιδρούν στον Νού έτσι ώστε να ανυψώνει το φυσικό επίπεδο κατανόησης σε ένα άλλο επίπεδο νοήματος . Αυτό γίνεται διότι ο βασικός σκοπός όλων τών μυητικών οργανώσεων είναι να βοηθήσουν την ανάπτυξη τής ανθρώπινης φύσεως καί να την καταστήσουν ικανή να δεχτεί άμεσες επιρροές από τα ανώτερα επίπεδα. Αναπτύσσουν τόσο την νόηση όσο καί την πνευματικότητα, από όπου καί το βασικό αξίωμα ότι « η μύηση είναι πάντοτε ατομική » καί η οργάνωση απλώς υποδεικνύει τον δρόμο βοηθώντας να αποφύγουμε τα επικίνδυνα μονοπάτια. Εδώ έγκειται η ατομική εσωτερική εργασία τού καθ' ενός μέσα από την μέθοδο τού Τεκτονισμού, πού είναι η Μυσταγωγία (σύστημα εσωτερισμού). Θεωρούμε ότι η Μυσταγωγία : “ είναι η Επιστήμη πού με την μεθοδική νόηση (δηλαδή τον ορθό Λόγο) καί τις υπερβατικές σκέψεις (δηλαδή με την κάθοδο στο βάθος τής Συνειδήσεως), στηριζόμενη στην αντικειμενική παρατήρηση (την παρατήρηση τής Φύσεως καί μελέτη τών Φαινομένων), αναζητά την Αλήθεια που υπάρχει στην Φύση καί την εξήγηση τού συνόλου των πραγμάτων.” Η μέθοδος αυτή αποκαλύπτει βαθμιαία μέσα από τις μύησεις καί κατά κανόνα με τα σύμβολα καί τις αλληγορίες, τον τρόπο τής ηθικής διαπαιδαγώγησης καί κάθαρσης σαν απαραίτητης προϋπόθεσης για την κατανόηση των αληθειών τής Φύσεως καί τού Πνεύματος. Φαίνεται να απουσιάζει η Δογματική διδασκαλία, όχι διότι δεν πρεσβεύει κάτι το συγκεκριμένο, αλλά επειδή οι ιδρυτές του απεικόνισαν την ιδεολογία του, την δοξασία του , με σύμβολα, με αλληγορίες και με τελετουργικές μύησεις, για τούς πιο κάτω επιπρόσθετους λόγους :

- 1 . Να αποφευχθεί το Δόγμα . Το δόγμα είναι η χρεοκοπία κάθε πνευματικής έρευνας και κάθε διανοητικής αντιλήψεως. Τα δόγματα στερούν τον άνθρωπο από κάθε πνευματική αμεροληψία, είναι το αίτιο της πνευματικής καταπτώσεως καί αντιβαίνουν στην ελευθερία τού ατόμου καί το σπουδαιότερο στην Πνευματική του φύση. Στον Τεκτονισμό δεν υπάρχει τίποτε το Δογματικό, τίποτε δεν διδάσκεται, αλλά αποκαλύπτεται προοδευτικά στα μέλη του, εφόσον φυσικά τα άτομα αυτά είναι επιδεκτικά μιάς αποκαλύψεως τέτοιας φύσεως.

- 2 . Να προστατεύσουν τις αιώνιες αλήθειες από παρανοήσεις , από την φθορά τού χρόνου και την επέμβαση τών ανθρώπινων διανοιών προς αλλοίωση τους αλλά και για την προστασία τού ίδιου τού θεσμού από τις επιθέσεις των δογματικών και τού φανατισμού.
- 3 . Να εξαναγκάσουν τη διάνοια των μυημένων σε βαθύτερη μελέτη με σκοπό τον σχηματισμό πραγματικών ιδεών. Η λέξη σύμβολο αποτελείται από την πρόθεση συν και το ρήμα βάλλω . Τοποθετώ δηλαδή δύο πράγματα μαζί. Το ένα είναι το ορατό αντικείμενο και το δεύτερο η ιδέα ή η έννοια που υποκρύπτεται πίσω από αυτό. Αυτά δε είναι δε δύο ειδών :
- α. Εκείνα που περιγράφουν καταστάσεις αντιληπτές μέσω των πέντε αισθήσεων και υπόκεινται σε μέτρηση (ποσότητες), και τις περιγράφουμε με τα συνήθη μέσα επικοινωνίας .
- β. Εκείνα που περιγράφουν καταστάσεις τού υπεραισθητού κόσμου καθώς και τού εσωτερικού κόσμου τού ανθρώπου (σκέψεις- συναισθήματα - μορφές ενεργείας κ.λ.π.), τα οποία δεν υπόκεινται σε μετρήσεις (είναι αστάθμητα - ποιότητες), για αυτό και δεν είναι αντικείμενο επιστημονικής έρευνας , με την στενή έννοια που δίδουμε στον όρο σήμερα, δηλαδή να βασίζεται στο πείραμα και την αντικειμενική παρατήρηση. Οι μύθοι οι αλληγορίες, τα σύμβολα και οι μυήσεις, περιγράφουν καταστάσεις τής δεύτερης κατηγορίας, δηλαδή καταστάσεις τού υπεραισθητού κόσμου ως και τής μελλοντικής εξέλιξεως τού ανθρώπου . Είναι η γλώσσα τού Υποσυνειδήτου και η μέθοδος τής Μυσταγωγίας.
- Θεωρούμε ότι το λεγόμενο υποσυνείδητο αποτελεί τμήμα τής Παγκοσμίου Μνήμης όπου καταγράφεται η κάθε συνειδητή και ασυνείδητη εμπειρία που προσλαμβάνει το Εγώ κατά την διαχρονική συνύπαρξη του με τούς υλικούς φορείς. Η συνήθης μνήμη (ο τάπητας τού μαθητού) αποτελεί ένα μερικό υποσύνολο τού υποσυνειδήτου το οποίο θεωρούμε όχι μόνο ως αποθήκη εμπειριών αλλά και ως εξυπηρετική τής Συνειδήσεως αρχή.
- Τα παλιά χρόνια οι μύστες έδιναν στους μαθητές τους ένα σύμβολο και τούς παρακινούσαν να διαλογιστούν επί μέρες ώστε να βγάλουν τα δικά τους συμπεράσματα.
- Πρόκειται για μία τεχνική που απευθύνεται κυρίως στον λεγόμενο υποσυνείδητο Νού μας. Εδώ κρύβεται ένα μεγάλο μυστικό.
- Η υποβολή γίνεται από τον συνειδητό Νού προς τον υποσυνείδητο Νού τού ανθρώπου.
- Ο υποσυνείδητος νούς ανήκει σε ένα στάδιο εξέλιξης κατά πολύ αρχαιότερο από τον συνειδητό, αλλά στην πραγματικότητα ανήκει σε ένα στάδιο εξέλιξης αρχαιότερο και από την ανάπτυξη τής ομιλίας. Το να απευθυνόμαστε στον υποσυνείδητο νού με κοινά λόγια, είναι σαν να μιλάμε σε ένα άνθρωπο σε μία γλώσσα που δεν καταλαβαίνει.

Γιά να συνεννοηθούμε μαζί του θα πρέπει να καταφύγουμε σε χειρονομίες ή να σχεδιάσουμε εικόνες εκείνου τού πράγματος πού εννοούμε. Το ίδιο συμβαίνει και με το υποσυνείδητο.

Μέσω τών συμβόλων και αλληγορικών παραστάσεων σχηματίζονται νοερές εικόνες στο συνειδητό μέρος τού ανθρώπου, ώσπου αρχίζουν να καταγράφονται στο υποσυνείδητο.

Ο υποσυνείδητος Νούς θα « αντιληφθεί » υπό προϋποθέσεις, τις εικόνες και συμβολισμούς πού υποκρύπτονται πίσω από αυτές και αναφέρονται σε από αιώνες καταγεγραμμένες Κοσμικές αλήθειες πού αφορούν την εξέλιξη τού ανθρώπου και τού σύμπαντος και θα ενεργήσει ανάλογα μεταβιβάζοντας την κατανόηση στο συνειδητό μέρος τού εαυτού μας.

Ή σύγχρονη ψυχολογία αποδίδει μεγάλη σημασία στην σκοτεινή, βαθιά περιοχή τού ανθρώπου, όπου σχηματίζονται οι σκέψεις και τα συναισθήματα.

Το πλήθος αυτών των εσωτερικών ψυχικών φαινομένων, τα οποία λαμβάνουν χώραν στο υποσυνείδητο (μόνο μικρό μέρος εξ αυτών διέρχεται το κατώφλι τής συνειδήσεως μας, δεν είναι μόνον οι εναποποθηκευμένες εμπειρίες τού ανθρωπίνου γένους, αλλά και ο μυστηριώδης δεσμός που μας συνδέει με όλα τα άλλα όντα και με την Φύση.

Στην περιοχή αυτήν βρίσκονται επίσης οι ρίζες τών θρησκευτικών μας συναισθημάτων και της περί τού ιδεώδους αντιλήψεως μας.

Επειδή δε όλα αυτά είναι αποτέλεσμα του ένστικτου μας, δεν είναι δυνατόν να γίνεται λόγος περί Ελευθερίας. Η εικόνα όμως αυτή μεταβάλλεται ευθύς μόλις προστεθεί η Συνείδηση.

Αναφερθήκαμε στην ατέλεια τής γλώσσας μας και στην δυσκολία ή και αδυναμία τής μεταβίβασης τών “ αντικειμενικών αληθειών ”.

Όταν χρησιμοποιούμε τις εκφράσεις “ αντικειμενικό ” και “ υποκειμενικό ” αυτό πάντα έχει σχέση με “ αντικειμενικές ” ή “ υποκειμενικές ” καταστάσεις τής συνειδήσεως που έχουν σχέση με την ανάπτυξη τής κατανόησης.

Όλη η συνηθισμένη μας γνώση βασίζεται στις γνωστές μεθόδους τής παρατήρησης και τής επαλήθευσης τών παρατηρήσεων. Θα ονομάσουμε « υποκειμενική » την γνώση αυτή τών πραγμάτων και επιστημονικών θεωριών διότι στηρίζεται σε παρατηρήσεις που μας είναι προσιτές μέσω τής υποκειμενικής (συνήθους σε εγρήγορση) κατάστασης τής συνείδησης.

Η γνώση όμως που βασίζεται σε αρχαίες μεθόδους και αρχές παρατήρησης , η γνώση τών πραγμάτων έτσι όπως είναι, δηλαδή τής πραγματικότητας , είναι γνώση που συνοδεύει μια « αντικειμενική » κατάσταση συνειδήσεως που αφορά την « Γνώση τού Όλου ».

Μιά από τις κεντρικές ιδέες τής αντικειμενικής γνώσεως είναι η ιδέα τής ενότητας τών πάντων μέσα στην πολλαπλότητα.

Από τούς αρχαίους χρόνους, οι άνθρωποι που είχαν καταλάβει το περιεχόμενο και το νόημα αυτής τής ιδέας, την οποία είχαν ανακαλύψει στη βάση τής αντικειμενικής γνώσεως, προσπάθησαν να βρουν ένα τρόπο να μεταδώσουν την ιδέα σε μορφή κατανοητή στους άλλους. Σχετικά σύμβολα είναι ο Ουροβόρος όφις και ο θυσανωτός κόρυμβος στον διάκοσμο τού Τεκτονικού Ναού.

Η διαδοχική μετάδοση τών ιδεών τής αντικειμενικής γνώσεως, υπήρξε ανέκαθεν μέρος τού έργου εκείνων που κατείχαν την γνώση αυτήν και που τούς αποκαλούμε Εκλεκτούς Απεσταλμένους Διδασκάλους.

Ο Ελευθεροτεκτονισμός, έχοντας υπ' όψιν του την διδασκαλία τών διαφόρων ιδρυτών θρησκειών, φιλοσόφων και δημιουργών πολιτισμών, ανταποδίδει δικαιοσύνη στο κάθε τι που είναι καλό και αληθές οπουδήποτε και αν συναντήσει αυτό και σέβεται τις θρησκείες και τους ιδρυτές των, εφόσον αυτές χρησιμεύουν στην πρόοδο και ευημερία τής ανθρωπότητας.

Μαΐος 2012

Γόλαος

